

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/67/2020
Identifikačné číslo spisu: 5716205376
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5716205376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. Z., bývajúcej v E., N. XXX/X, zastúpenej JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho 51 proti žalovaným 1/ Mgr. B. U., bývajúcej v Z., R. XX/X, zastúpenej JUDr. Ing. Martinou Kiseľovou, advokátkou so sídlom v Martine, Pavla Mudroňa 26, IČO: 42 392 144, 2/ OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom v Bratislave, Štúrova 5, IČO: 31 318 916, 3/ E. E., bývajúcim v C., K. XXXX/XX, o určenie vlastníckeho práva a o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/166/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2019 sp. zn. 9Co/302/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2019 sp. zn. 9Co/302/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 1. marca 2018 č. k. 21C/166/2016-317 zamietol žalobu, ktorou sa domáhala žalobkyňa určenia vlastníckeho práva k bližšie označenej nehnuteľnosti. Súd tiež zamietol žalobu v časti, kde žalobkyňa žiadala určiť za neplatnú bližšie určenú záložnú zmluvu uzatvorenú medzi žalovanými 2/ a 3/. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní majú voči žalobkyni právo na náhradu v celom rozsahu.

1.1. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil s poukazom na ust. § 151a a § 151c, § 123 a § 124 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), keď konštatoval, že v tomto prípade boli posudzované dve práva účastníkov, a to pôvodného vlastníka nehnuteľnosti žalobkyne, ktorá zmluvne previedla byt na spoločnosť GERONT DSS, pričom sprostredkovateľ tohto prevodu N. K. bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 13. októbra 2015 za podvod a právo žalovanej 1/, ktorá v čase rozhodovania súdu vlastnila sporný 1-izbový byt, ktorý nadobudla kúpnu zmluvou zo dňa 5. mája 2008 od žalovaného 3/. Súd tak zohľadňoval práva pôvodnej vlastníčky sporného bytu a princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa bytu.

1.2. Do úvahy pritom bral spôsob opustenia vlastníckej sféry bytu pôvodného vlastníka, posudzoval tiež poskytnuté jednotlivé plnenia v prospech tejto osoby, ako aj spôsob nadobudnutia bytu vlastníkom

novým a spôsob jeho financovania. V tomto prípade sa priklonil k ochrane dobrej viery žalovanej 1/, keď pri nadobúdaní vlastníctva postupovala obozretne, starostlivo, vychádzajúc z údajov štátom vedenej evidencie nehnuteľností. V danej situácii logicky vyššie riziko má znášať žalobkyňa, ktorá sa správala neadbalo a nezodpovedne. Následne potom súd zamietol aj žalobu o určenie neplatnosti záložnej zmluvy, ktorú uzatvárala žalovaná 1/ so žalovaným 3/, resp. jej predchodca, pričom záloh mu bol poskytnutý na úver, z ktorého čiastočne bola financovaná kúpa predmetného bytu. Požiadavka banky na zabezpečenie svojej pohľadávky na zaplatenie dlhu z úveru bola legitímna a realizovaná v súlade s právnymi predpismi. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 v spojení s § 262 CSP s prihliadnutím na úspech strán v konaní.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. februára 2019 sp. zn. 9Co/302/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 3/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) priznal náhradu odvolacích trov.

2.1. V podstatnom (iba) uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal a správne vyhodnotil dokazovanie a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukázal.

2.2. Pokiaľ potom žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, resp. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, „odvolací súd dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie je vecne správne a správne bolo aj právne posúdenie veci vzhľadom na súčasnú judikatúru, či už Najvyššieho súdu (žiadne rozhodnutie explicitne neoznačil, pozn.) alebo Ústavného súdu SR (I. ÚS 489/2016, I. ÚS 151/2016). Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že boli posudzované vzájomne kolidujúce ústavné hodnoty, a to princíp ochrany dobrej viery nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Z tohto pohľadu potom vec posudzoval aj súd prvej inštancie, keď na jednej strane pripustil, že pôvodná vlastníčka bytu bola podvedená, avšak určitým spôsobom strata vlastníctva bytu bola vykompenzovaná finančnými prostriedkami a to jednak poskytnutím plnenia vo výške 80 000,- Sk, zaplatenie jej dlhu spoločnosti Wüstenrot vo výške 402 000,- Sk a priznanie náhrady škody súdom vo výške 18 654,52 eur. Takéto „odškodnenie“ predstavuje 34 667,63 eur. Na druhej strane súčasná vlastníčka bytu v prípade, že by bolo vyhovené návrhu žalobkyne, by o vlastníctvo bytu prišla a navyše by musela zaplatiť úver, z ktorého sčasti financovala kúpu predmetného bytu“. Odvolací súd uzavrel, „že princíp spravodlivosti, tak ako naň poukázal súd prvej inštancie, umožnil prijať rozhodnutie, keď súd žalobu zamietol, s čím sa odvolací súd stotožnil.“

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovaným, ktorí mali úspech v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, „či je možné na základe absolútne neplatného právneho úkonu, ktorého priebeh je totožný so skutkovou vetou právoplatného odsudzujúceho rozsudku trestného súdu, previesť na nadobúdateľa vlastnícke právo.“ Poukázala na dovolacie rozhodnutia 3Cdo/6/2017 a 3Cdo/223/2016. Uviedla, že v rozsudkoch nižších súdov sa nikde neuvádza skutková veta odsudzujúceho rozsudku, z ktorej je zrejmé, že nešlo o prípad nedôsledného vlastníka nehnuteľnosti. Posudzujúc predtým uvedené podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) najvyšší súd ustálil, že žalobkyňa namietala aj nedostatok dôvodov (odvolací súd nedal odpoveď na jej odvolaciu argumentáciu) podľa § 420 písm. f/ CSP. V závere

konštatovala, že obeti úmyselného trestného činu teoretickými úvahami o princípoch spravodlivosti bolo upreté jej poskytnutie.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie odmietnuť. V podstatnom poukázala na skutočnosť, že žalobkyňou označené dovolacie rozhodnutie 3Cdo/223/2016 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax a na správne právne závery nižších súdov.

4.1. Žalovaná 2/ rovnako navrhla dovolanie odmietnuť, vzhľadom na správne právne závery nižších súdov.

4.2. Žalovaný 3/ sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

5. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovanej 1/ (bod 4) v podstate zotrvala na jej predchádzajúcej argumentácii.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12.1. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

12.3. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12.4. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súde, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta

druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESLP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12.5. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

13. Ťažisková argumentácia žalobkyne, na základe ktorej osvedčovala oprávnenosť podanej žaloby a jej nárokovej časti, spočívala v tvrdení, že uzavretá kúpna zmluva bola neplatná z dôvodu trestným súdom preukázaného podvodného konania zo strany N. K., za ktorý prečin bol právoplatne odsúdený.

13.1. Uvedená skutočnosť (bod 13) bola síce predmetom okrajového skutkového zistenia prvostupňovým súdom (pozri bod 4 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia), avšak prvostupňový súd uvedenú okolnosť nijako nepremietol do svojich právnych záverov, pričom zároveň konštatoval, že „[v]ykonaným dokazovaním nebolo presvedčivým spôsobom preukázané ani to, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a spoločnosťou GERONT DSS, s.r.o. .... sú neplatné. Sama žalobkyňa v kúpnej zmluve nesprávne a klamlivo informovala kupujúceho, že na predávanom byte neviaznu žiadne záložné práva. Takéto správanie sa predávajúcej, keď klamne informovala kupujúceho, nemôže byť použité v jej prospech pri rozhodovaní o tom, že kúpna zmluva je neplatná. Na tom nič nemení, ani to, že návrh kúpnej zmluvy spracoval kupujúci. Predaj bytu nebol pre žalobkyňu ekonomicky nevýhodný.“ (bod 7 odôvodnenia prvostupňového súdu).

13.2. Vyššie uvedené závery prvostupňového súdu (bod 13.1.) rozporovala žalobkyňa v podanom odvolaní (č. l. 332 a nasl. spisu) keď opätovne poukazovala na závažné dôvody trestného súdu o preukázanom podvodnom konaní N. K. v súvislosti s posudzovanou neplatnosťou kúpnej zmluvy.

13.3. Odvolací súd v napadnutom odvolacom rozhodnutí však na uvedené odvolacie dôvody nijako nereagoval. V podstate sa (iba) v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu (teda aj so záverom uvedeným v bode 13.1., pozn.) a krátko nekoherentne s uvedeným uviedol, že súd prvej inštancie pripustil, že pôvodná vlastníčka bytu bola podvedená [toto však z odôvodnenia prvostupňového súdu explicitne nevyplýva, pozn. (body 2.1. a 2.2.)].

14. Pokiaľ potom žalobkyňa v podanom dovolaní namietala (aj) nedostatok dôvodov zo strany odvolacieho rozhodnutia, ako aj skutočnosť, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej odvolacou argumentáciou (bod 3 in fine), bolo nevyhnutné zo strany dovolacieho súdu dať jej za pravdu. Dovolací súd preto po preskúmaní obsahu spisu musí konštatovať, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil iba na stručné stotožnenie sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie (bod 2.1.) a na všeobecnú úvahu o nedbalom vlastníčkovi a nadobúdateľovi v dobrej viere, vyplývajúcu z dvoch rozhodnutí ústavného súdu bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zaoberal s konkrétnymi a jednoznačnými námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom išlo o skutkové tvrdenia a právne argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné. Teda odvolací súd nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

15. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že na strane žalobkyne (dovolateľky) došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené z procesných dôvodov, nepovažoval dovolací súd za potrebné vyporiadať sa s dôvodmi prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a namietaným nesprávnym právnym posúdením ako dôvodom dovolania (bod 3).

18. Obiter dictum považuje dovolací súd za vhodné dať do pozornosti odvolacieho súdu, že veľký senát obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021 potvrdil záväznosť judikatúry najvyššieho súdu, ktorá v prípade prvého absolútne neplatného právneho úkonu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zotrváva pri ďalších prevodoch nehnuteľností na zásade, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako má sám (nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). Dobromyseľnosť nadobúdateľa, že hnutel'nú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má podľa tohto rozhodnutia vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobromyseľnosť ich nadobúdateľa výslovne upravuje. Medzi tieto výnimky patrí § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, resp. § 140 ods. 2 písm. l) v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. apríla 2017. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje (pozri aj 7Cdo/174/2020).

18.1. Podľa § 48 ods.3, prvá veta CSP právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný.

18.2. K podobným záverom dospeli aj ďalšie „novšie“ dovolacie rozhodnutia (7Cdo/174/2020, 8Cdo/278/2019, m.m 7Cdo/139/2019).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.